

Rom in i tyfhet, blef befångd
Och fanns uti sitt strumpband hångd
Om ottan andra dagen.

9.

Der hångd' han kall och styf och blef,
I farstug-dörn den arma.
Cathrina, som nyss honom swef,
Rom ut och wåznades och skref.
Så Gud han sig förbarma!

10.

Der hångd' han styf och blef och kall,
Cathrinas sorg war bitter,
Si så, nu damp hon knall och fall,
Och dermed war. Balladen all;
Och gråt nu den som gitter.

Den Fjerde.

Jag bygger en Löfsal i närmaste dal, Den skall wäl
bli liten men skuggrik och swal: Den skall Philosophen
besöka att sina principer fördöla. Lugn i min löfsal
och lugn i min dal.

2. Der will jag inrättat ett litet kapell Som skall
mig förnjda från morgon till qväll, En nåktergal blef
Direktören, Han har första rangen i Ehören; Foglars
nas samljud förtjusar min sång.

3. Den forlande källan skall påminna mig Hur
ren och okonstlad hon tillbjuder sig; Hwars bäckar, de
likna Chrystallen Som går genom blomstrande dalen;
Och ingen skall grumla min källa för mig.

GS 987

Syra mycket efterfrågade

W i s a n,

Den Första.

Drång = Wisa n,

Jag ömkar den, som är en drång, &c

Den Andra.

Swär på den af Anders Hallberg uti
Gladhammar utgifna Smädeskrift, rörande
Östergötlands Bönder.

Att ömka Bönder synes rätt, &c.

Den Tredje.

Cathrina i sin Sällbänk låg: &c

Den Fjerde.

Jag bygger min Löfsal i närmaste dal, &c

(Sjunges under egna behagliga melodier).

Linföping, 1839; i Petres Officin.

Den Första.

Jag ömkar den som är en dräng, skall bittin upp
och sent i sång, Ja det skall vara ett satans träl
Om det skall låta wäl.

2. I urewår i snö och släst I solestin i lort och
bläst Der får jag gå mitt jemna träst, Annars blir
jag illa fast.

3. Om morgonen i första gry, Då börjar bon'n
besatt att gny, Han swår och skrifer: dräng stå upp,
Jag sjelf står i galopp.

4. Och drängen i yrslan waknar upp; Han frågar
hwem tog bonden bort Han sjelf förut på språnget är
Tar marken här och der.

5. Skall jag nu hela dagen gå Och kanske ingen
frukost få? Förrn klockan åtta slagen är Wi ej åt stu-
gan gå.

6. Då skyndar han sig hem förut Och sätter flas-
skan för sin trut Och tar sig en sup brännewin
Innan drängen hinser in.

7. Men så kan hända mången gång, Att drängen
gör ett hastigt språng Och lagar han får dörren opp,
Innan bonn får flaskan bort.

8. Då måste han mot wiljan sin, Ge drängen en
sup brännewin; Han tänker att du wäl förstår, att
jag tog mig en tår.

9. Men stackars dräng i alla fall, Som uppå den-
na jagten skall. Ja bonden han är seg och håll Och
utaf faen snål.

10. Ja bonden för i fullt galopp; och drängen ef-
ter tar skutt och hopp, Så åter bonden drängen opp
I denna werldens lopp.

11. Men si för hundars hut det går, Den som sin dräng ej sup består. Blott dasta slängar får han, Då uppå logen löst han slår.

12. För ryggen smigtar, han är swag—Skall du allena brännvin ha? Så skall du styfwa tagen ta Och slå af fanders bra.

13. En bonde som vill wara Karl, Han inte mat för drängen spar; Ger honom bröd med sofwel på, Kan hända supar två.

14. Drickskaunnan han jemt med sig för, När han på logen står och slår, Så rågen ryker högt på wägg Och bond står nästan rädd.

15. Men när han kommer swett och wät Traktes ras han med slag och hot, Och ingen ser till honom så, Omfa torra kläder på.

16. Utan med afund hat och lif får sitta ned och ta en bit, Och sedan straxt förutan prut Måst han på dörren ut.

17. Om göromål och girighet, Skriker bonden utan wett; om dagen wore än så lång, Så är han jemt i språng.

18. Han är mång gång så wred och vill, Att inte dagen räcker till; Och tager natten med en slump Och skarfwat wid en stump.

19. Men hör i bönder en och hwar, som någon dräng i tjänst skall ha! Hushålla då med honom wäl Så gör han nog sin del.

20. Gif drängen brännvin, snus, tobak, Så får han wilsa lust och smak Till att förrätta bondens sak. Wälsigna och hans bak.

21. Men detta är en ända tar, Micheli kommer som Gud far Och lofar stackars tjenarn af, Som förr har varit slaf.

22. Då kommer en annan i hans tjänst, Får bästa mat i huset fins, Till des han wäl hemwaner blir, Sen får han felle si.

23. När mat och brännvin fortar af Och sig förs minskar dag från dag—Det är som förr i wisan står, Att bond är mycket snål.

24. Nu jag min wisa sluta will — Till slut får drängen bara sill Och kanske litet bröd dertill, Om bon'n så faller in.

Den Andra.

Att omka Bänder, synes rätt, När som de målas på det sätt, Som Anders Hallberg kfrifwit har, Behöfwa de wist ha förswar.

2. Liksom när höken hönsen slår, Plår gumman ropa; rätt sifå, Far bort du satan i en hast, Ty här får du allsingen rast,

3. Så snopen får han då sin kos, För tillgrepp sitt han wan ej ros, Och möjligtwis kan sådant ske, Jag tror ej många dig will be.

4. Det märkes nog du är ett nöt, Som bon' ej får ur sångens stöt: Rätt snyggt när Bon' skall förut gå Om någonting skall blifwa å.

5. Kanske han får gå in igen, För att få ut sin lata dräng; Då först så will han frukost ha, Om han i någonting skall ta.

6. Se'n felar snus, tobak å allt, Hwad skall wi med en sådan palt? På brännvin blir han aldrig nöjd, Ty derpå hwilar all hans fröjd.

7. Men kommer anpå fordra lön, Måtro att då är denna stön: Då räcker inte lite till, Och fordras bättre mat än sill.

8. Men roligt wore det att si, Om du och Bons de skulle bli; Om allting finnes då fullt opp, Och du går för i fullt galopp.

9. Men ända tills du hinner dit, Med afund sitt å ta din bit, Å lag dig se'n på dörren ut, Att du må låra weta hut.

10. Ty Östergöthlands bönder är' Ett folk dem man bör hålla får: De skaffa bröd åt mången man Som sielfwer det ej göra kan.

11. Ja hwilket stånd, & hwilket lön, Jär swetta
så för mödans lön, Som bonden i sitt tunga fall Om
alla rätt han göra skall.

12. Att det uppräknas denna gång, Dertill blef
wisn allt för lång; Men bondens lott är last likwål,
åt alla skall han wara trål.

13. Dock lägga wi bort detta bry, Och hoppas
uppå krafter ny; Med redlighet att ta oss fram När
tadlaren får stå med skam.

14. Ty här finns Drängar till stort tal, Som gjort
sig har ett bättre wal, Un till att lasta Husbon' ner,
Det ingen Dräng nå'n heder ger.

15. Ni älskarswärda piltar mång', Ni ha ej del i
denna sång: Nej bättre folk, och bättre don, Ej nånsin
saknar sin reson.

16. Så wäl den sista dag på år, Liksom den förs-
sta ni wist får, Hwar er och ingen orätt sker, Så tåns-
ker jag, så tro och fler.

17. Men se nu på Gladhammars göf! Tag bättre
i du lata öf: Slå bättre på, gör det alltjämt — —
Jag tror du ingen Bonde skämt.

18. Men hören Bönder en och hwar, Wi ta en sup
med' göken gal', Men kommer Hallberg på oss fort
Så ta wi flaskan wisligt bort.

19. Nog nu med hwad jag skrifwit har, Ty allt
förtjenar inte swar! Jag lägger dertför pennan ner,
Och tror den göken gal ej mer!

Den Tredje.

Cathrina i sin Sällbänk låg:

Hå, hå! du söta Anders!

På gistas lefte hennes håg;

Hon ideliga Kronor såg

Och sömnen for till fanders.

2.

Och Mörk war natten; blåsten röt;
Mot wäggen luckan smälde,
Och Ratten skrek och Hunden tjöt,
Och regnet stridt ur rännan flöt,
Och Strykorna de gnälde.

3.

Men straxt som Jäppe tutat tolf,
På dörren hördes knacka,
Och straxt flög upp båd' lås och kolf,
Ett spöke stod der midt på golf,
I lång Wingåfers Jacka.

4.

Wid bänken ned det sänkte sig;
Uj! hu då! skrek Cathrina:
Nå Anders! nå besitta dig,
Hur har du hjerta till att mig
Med sådan skrämsel pina.

5.

Det war ej Anders stackars Karl,
Nej ödet mände sticka,
Att detta sjelfwa Husbond war,
Som länge hemlig affigt bar
På Cassa fattig Tjilcka

6.

Cathrina flög af Bänken opp,
Förargad kan man tänka.
Blif qwar: skrek Herr'n min Sockertopp,
Jag pengar till en lång salopp
På stunden dig will skänka.

7.

Wid dessa ord en penning-pung
I hennes barm han lade,
Och Tjilckan war så warm och ung,
Och Jungfrudomen war så tung,
Och myntet werkan hade.

8.

Röksdören war ej riktigt stängd,
Och han som blef bedragen,